

xử lý bộ phận và chi tiết, bán cầu phải xử lý tổng thể và các mối quan hệ giữa các chi tiết. Bán cầu trái xử lý phân tích, nghĩa là chia nhỏ thông tin; bán cầu phải xử lý tổng hợp, nghĩa là tập hợp dữ liệu lại với nhau. Bán cầu trái xử lý tư duy theo tuần tự; bán cầu phải xử lý tư duy đồng thời và kết hợp. Bán cầu trái gắn với thời gian, bán cầu phải tự do về thời gian.

Mặc dù con người sử dụng cả hai bên não bộ, nhưng ở từng người bán cầu nào bên này thường có xu hướng chiếm ưu thế hơn bên kia. Thật lý tưởng nếu chúng ta có thể khai thác và phát triển khả năng kết hợp cả hai bán cầu não cùng một lúc để có thể cảm nhận được tình huống xảy ra và chọn phương pháp thích hợp để xử lý. Thế nhưng, người ta lại có xu hướng rút vào “vùng an toàn” của bán cầu nào chiếm ưu thế của mình và xử lý mọi tình huống theo bán cầu não này.

Theo lời Abraham Maslow^(*): “Ai hay dùng búa thường nghĩ mọi thứ đều là đinh”. Lại thêm một yếu tố khác nữa có ảnh hưởng đến các nhận thức khác nhau về hình ảnh “cô gái/bà lão”. Đó là sự tùy thuộc vào việc bán cầu nào chiếm ưu thế hơn ở từng người.

Chúng ta sống trong một thế giới mà bán cầu não trái chiếm phần lớn ưu thế. Lời nói, sự cân đo và logic chiếm vị trí thống lĩnh, còn khía cạnh sáng tạo, nghệ thuật, trực giác, cảm tính ở hàng thứ yếu. Nhiều người cảm thấy khó khăn hơn khi muốn khai thác tiềm năng não phải của mình.

(*) Abraham Maslow (1908 - 1970): Nhà tâm lý học người Mỹ, tác giả về lý thuyết của con người, bao gồm 5 cấp độ được xếp từ thấp đến cao. Lý thuyết này được vận dụng trên nguyên tắc: một nhu cầu đã tương đối được thỏa mãn thì nó không còn là xung động mạnh để thôi thúc nữa, khi đó, con người sẽ bị chi phối bởi nhu cầu khác cao hơn.